18
18-4-1971
250 Krş.

BAĞIMSIZ TÜRKİYE

Haftalık Siyasi Gazete

Y. Ergündoğan
tarafından bağışlanmıştır
TÜSTAV

TÜSTAV

BAĞIMSIZ TÜRKİYE

Haftalık Siyasi Gazete

Sahibi .
M. Lütfi KIYICI

Yazı İşleri Md. .
Süleyman ASLAN

Yönetim yeri
Ticarethane Sokak No: 12/7 A.
Cağaloğlu - İstanbul

Dizgi Baskı :
MURAT MATBAASI
Koll. Şt.

Abone şartları
yurt içi - yıllık 120 lira 6 aylık 60 lira
Yurt dışı iki katıdır.

SON BASKI TARİHİ
16.4.1977

İÇİNDEKİLER

KAHROLSUN FAŞİZM! 1
ÇAĞRI 3
Haftanın İçinden 4
Birlik Sorunu ve
Demokratik Devrimin İçeriği . . . 5
Devrimde Önder Güç:
İŞÇİ SINIFI 8
Şefik Hüsnüye Saygısızlık . . . 10
Bireysel Teröre Hayır! 10
Terimler - Kavramlar:
ELEŞTİRİ - ÖZELEŞTİRİ 12
Angolayı İstilâ Plânı 14
ULUSAL KURTULUŞ SAVAŞI
YENİLMEZ 16

FAŞİZME KARŞI OMUZ OMUZA ŞİARINI EYLEME İNDİRGEYELİM

1 Nisanı 2 Nisana bağlayan gece afiş yapıştıran bir devrimci, faşist katillerce öldürüldü, İZMİR'de hunharca kurşunlanarak. Faşizme Karşı Omuz Omuza mücadele etmenin gerekliliğine inanarak, Avni Ece arkadaşa son görevimizi yapmak üzere, Pekinciler dışındaki devrimci gruplar cenaze merasimine katıldı. Ne var ki burada görevimiz "Sol" sapma kadar hatalı, Sağ sapma görüşlere karşı mücadele vermekti. Bu bilinçle "Ho Şi Minh" tavrını benimseyen devrimciler anın gerektirdiği devrimci görevin bilinciyle hareket ederek çoğunlukla doğru sloganları haykırarak eylemde birlik içinde bulundular. Cenaze merasiminde "Kahrolsun Amerikan Emperyalizmi", "Faşizme Karşı Omuz Omuza", "Bağımsız Türkiye", "Ho Ho Ho Şi Minh, İki Üç Daha Fazla Vietnam, Ernestoya Bin Selâm" sloganlarının ağırlıkta olmasına karşın en gerekli olduğu anda birlik bozuldu. Önceleri tartışma halinde başlayan "Devrimci Kurtuluş", "Sosyalist Kurtuluş" sürtüşmesi sonradan kitle kavgasına dönüştü. Bizim "Faşizme Karşı Omuz Omuza" sloganını başlatmamız üzerine kavga durduysa da o anda polis saldırmıştı bile. Paniğe kapılan kitle kaçmaya başladı. Sokak aralarına dalıp kurtulabildiysek te bazı arkadaşları polis yakalamıştı. Birbirine karşı yiğitlik gösterisinde bulunan bu arkadaşlar, basit bir polis saldırısında bile ellerindeki flamaları ve Mahir'in resimlerini atarak kaçtılar. Bu bir geri çekilme değildi. Yanlış örgütlenme anlayışının kaçınılmaz olarak eylemde yansımasıydı.

Evet arkadaş, "Faşizme Karşı Omuz Omuza". Ama, bu sloganı eyleme geçirebilmelisin. Yoksa slogan olarak atmak, o sloganı doğru bulmak yetmiyor.

Lafta değil, EYLEMDE "FAŞİZME KARŞI OMUZ OMUZA"

Bir Grup Yurtsever

BAĞIMSIZ TÜRKİYE GAZETESİ YAZI İŞLERİ MÜDÜRLÜĞÜNE

Gazetenizi düzenli olarak izliyoruz. Olaylara gerçekçi bakış açınız bizi etkiliyor. Yararlanıyoruz.

Bizler Türk-İş'e bağlı Petrol-İş Sendikası üyeleriyiz. Bu sendika bizim adımıza AKSA Fabrikası işvereni ile pazarlığa oturdu. Toplu iş sözleşmesi görüşmeleri uzadıkça uzadı. Geçtiğimiz hafta içinde şube yetkilileri sözleşmenin yapıldığını bildirdiler. Kapsamı hakkında hiçbir açıklamada bulunmadılar. Belirtildiğine göre Merkez, şubenin toplu iş sözleşmesi yapmasını engellemiştir.

Günlük ücretlerimize ne kadar zam yapıldı Sosyal haklar bakımından ne yenilikler getirildi? İş güvenliği sağlandı mı? Kimsenin bir bildiği yok. Bilinen birşey varsa o da işçilerin işverene satıldığıdır.

Toplu iş sözleşmesi görüşmelerinin işçi önünde açıkca yapılmamasının çok yönlü sakıncaları çıkıyor ortaya. Sarı sendikacılar kapalı kapılar ardında sözümona işçi adına dişe diş (!) pazarlık yapıyorlar. Ama işçinin sonuçtan bile haberi olmuyor. Sendikanın şube yöneticileri bir haftalığına moral izne çıkmışlar. Bu, işçiyi satmanın ödülü olsa gerek.

Ama biz işçiler yeni yeni aymaya başladık. Sarı sendika ağalarına artık fırsat tanımayacağız. Derlenip toparlanmak zamanıdır. Sınıfımızın ekonomik mücadelesini politik mücadele ile birleştirmedikçe, kurtuluşumuzun olanaksız olduğu bilincindeyiz.

Yalova AKSA Fabrikası'ndan
Bir Grup İşçi

BAŞYAZI:

ÇAĞRI

Solun bölünmüşlüğü durumu, tüm devrimci örgüt ve çevrelerin ortaklaşa çabasıyla birlik doğrultusunda bir gelişme göstermesi, emekçi halkımızın özlemiyken, tersine, bazı çevreler arasındaki ayrılıklar uçurumlaşmaktadır. İş, devrimcinin devrimciye kurşun sıkmasına kadar varmış bulunuyor.

İlk önce şunu kesinlikle belirtelim: çok çarpaşık bir nitelik taşıyan bağımlı kapitalist toplumda devrimci potansiyeli temsil eden ayrı ayrı grupların oluşması ve bunlar arasında sürtüşmeler, kavgalar olması doğaldır. Ama hangi nedenle olursa olsun, ne kadar kışkırtılmış bulunursa bulunsun, bir devrimciye silah çeken, devrimcinin devrimciyi vurmasına, kanını akıtmasına, canına kıymasına varacak tutum ve davranışı benimseyen kimse devrimci sıfatını yitirir. Böylesi bilerek ya da bilmeyerek Amerikancı faşist cephenin hizmetinde kışkırtıcı unsur durumuna düşer.

Türkiye solundaki, özellikle devrimci gençlik saflarındaki bölünmenin kan davası halini alması, son tahlilde hiçbir devrimci grubun yararına bir sonuca varmayacaktır. Burada kazançlı çıkacak olan Amerikancı faşist cephe olacaktır. Faşist cephe, faşist cephenin hizmetindeki baskı kuvvetleri son gelişmelerden çok memnundurlar. Hiç kuşkusuz bu cinsten birçok saldırı olayının gerçek failleri kışkırtıcı ajanlardır. Tozdan dumandan fermanın okunamadığı bir ortam yarattın mı ne dost belli olur ne de düşman.

Bugün Türkiye'de bağımsız ve yaratıcı tutumu benimseyen devrimci çevrelerinde kan davasına vardırılmış olan ayrılıklardan yararlanacak olan yalnızca egemen çevreler değildir. Çeşitli doğmatik, oportünist akımlar da, belli oranda, bu durumdan kazançlı çıkabilir. Bağımsız ve yaratıcı tutumu benimsediğini ilân etmek her türlü doğmatizme karşı çıkmak yetmez. Senin çizginin doğru olduğunu tüm tutum ve davranışlarınla kanıtlamak zorundasın. En etkin devrimci eylemi sen koymak zorundasın. Öyle ki herkes senin savunduğun çizginin doğru olduğunu ve o çizgiyi izlemekle emperyalizme ve faşizme karşı en etkin mücadeleyi senin verebildiğini görebilsin.

Oysa söz konusu gençlik çevreleri son zamanlarda öyle bir bataga sürüklenmişlerdir ki, bunlar için artık anti-emperyalist ve anti-faşist eylem ikincil planda kalmıştır. Ön planda yer alan sorun, iki grubun birbiri ile uğraşması sürdürülen kan davasının feodal anlamdaki gereklerinin yerine getirilmesidir.

Bu bataktan nasıl çıkılır? İlk önce herkesin, tüm ilgililerin durumu doğru saptamasıyla; mevcut durumun sürmesinin sınıf düşmanının ekmeğine yağ sürdüğünü, devrimciler arası silahlı çatışmalar karşısında düşmanın el ovuşturduğunu, çeşitli provakasyonlara bu ölçüde elverişli bir ortamın yaratılması karşısında bayram ettiğini bütün açıklığıyla görmesiyle; herkesin burada kendisinin de sorumlulukları olduğunu, bataklıktan kurtuluş yolunu bulmada kendisine görevler düştüğünü kavramasıyla; devrimci hareket içinde bir ortak sorumluluk, yoldaşca diyalog, eleştiri özeleştiri ortamının yaratılmasında; küçük burjuva bireyciliğinin yansımasından başka birşey olmayan "benim her yaptığım doğrudur, ötekilerin her yaptığı yanlış" tutumunun kesinlikle terk edilmesiyle; ortak anti-emperyalist ve anti-faşist eylemler için zorunlu birlik ve dayanışmanın yaratılmasında, kendine güvenden gelen, esnekliğin gösterilmesiyle.

Burada uzlaşmaz teorik ayrılıklar söz konusu değildir. Her iki çevre de bağımsız ve yaratıcı tutum içinde olma çabasındadırlar ve genellikle doğru şeyler söylüyorlar. Burada söz konusu olan her iki çevrenin proleter devrimci hareketin tümünün sorumluluğunu taşıma bilincini göstermesi ve her türlü küçük burjuva bireyciliğinden, feodal kan davası zihniyetinden kendilerini arındırarak şu anın en önemli sorunu olan bu soruna çözüm getirebilmek için gerekli kavrayışı göstermesi gerekli fedakârlıkları yapabilmesidir.

Evet biz bataktan ancak böyle bir anlayışla, böyle bir tutum ve davranışla çıkılabileceğine inanıyoruz. Ve Türkiye proleter devrimci hareketinin önemli parçaları saydığımız bu çevreleri böyle bir anlayış ve tutumla hareket etmeye çağırıyoruz.

Haftanın İçinden

KUZEY IRAK'TA RESMİ DİL KÜRTÇE

Özerk Kürt bölgesinin Yönetim Merkezi Erbil'den yapılan açıklamaya göre, bundan böyle Kuzey Irak'daki Kürt bölgelerinde resmi dil Kürtçe'dir. Devlet dairelerinde, okullarda ve tüm yazışmalarda bundan böyle Kürtçe kullanılacaktır. Dileyenler Arapça da konuşabilecekler.

Bilindiği gibi, 13 yıl süren iç savaştan sonra Irak'ın Kuzeyinde özerk bir bölgesel yönetim kurulmuş ve daha sonra varılan anlaşma, araplar tarafından tek yanlı olarak bozulmuştu.

Kuzey Irak'daki Kürt halkının ana diline ve ulusal kültürüne sahip çıkma hakkının tanınması olumlu bir gelişmedir. Bu, Bağdat iktidarının Kürt sorununda bir adım daha gerilediğini gösterir.

TEP BASIN BİLDİRİSİ

TEP Genel Sekreteri Şaban Ormanlar'ın demeci aşağıdadır.

Faşist cephenin hizmetindeki kışkırtıcı unsurlar, bugün Kadıköy'de bir grup devrimci öğrenciye silahlı saldırıda bulunmuştur. Saldırganlar tabancalarını ateşliyerek, ikisi ağır olmak üzere, dört liseli öğrenciyi yara'amış ve kaçmışlardır.

Ağır yaralılardan biri TEP Genel Başkanı Mihri Belli'nin oğlu Hayrettin Belli, öteki, TEP kurucusu Şevki Akşit'in oğlu Ahmet Akşittir. Ağır yaralanan Hayrettin Belli, bir gözünü kaybetme tehlikesi ile karşı karşıyad r.

Devrimci gençliğe karşı artarak sürdürülen saldırı ve kışkırtmaları şiddetle kınıyoruz.

TEP BASIN BUROSU

TEP ADANA BÜROSU KURULDU

Genel Merkezi 1975 yılında kurulduğu halde (T.E.P.) si TURKIYE EMEKÇI PARTISI Adana'da bir büro ile çalışmalarına başlamış bulunuyor. Elbette ki iki yıla varan gecikme önemlidir. Ve bu gecikme aynı zamanda zorunlu gecikmedir de zira AMERIKAN emperyalizminin işbirlikçisi hakim sınıflar her zaman olduğu gibi yine Emekçi Türkiye Halkının gerçek kurtuluş yolundaki «Milli Demokratik Devrim» mücadelesini engellemek çabasına giriştiler. Ve bu amaçla TURKIYE EMEKÇI PARTISI daha kuruluşundan itibaren D.G.M. ile karşı karşıya bırakıldı. Oysa ancak Anayasa Mahkemesi Parti kapatma davalarına bakma yetkisine sahiptir. Ayrıca yine D.G.M. si ülkemizde ilk kez hapsen tazyik'i siyasi bir nedenle Genel Başkanımız Mihri Belli'ye uyguladı ve 6 ay süre ile tutukladı.

Ardından Parti yöneticilerini Parti proğramından ötürü yani KOMUNISTLIK - KURTÇULUK yaptıkları gegekçesi ile D.G.M. önüne çıkardılar.

Başta işçi sınıfımız olmak üzere tüm EMEKÇI HALKIMIZIN D.G.M. ye karşı direnişi sonucu D.G.M. ler kapandı ve dava Istanbul Ikinci Ağır Cezaya devredildi.

Buradan da anlaşıldığı gibi işbirlikçi hakim sınıflar partimizin üzerinde sürekli olarak bir demokles kılıcı bulundurmak istiyorlar. NEDEN?

Çünkü biz bağımsız bir Türkiye diyoruz, yani: Iktisadi, siyasi, kültürel ve tüm alanlarda Emperyalizmin özellikle A.B.D.nin kapı dışarı edilmesini zorunlu görüyoruz.

Çünkü biz demokratik Türkiye diyoruz. Yani gericiliğin baş kaynağı feodal mütegallibenin tasfiyesini zorunlu görüyoruz.

Çünkü biz faşizmin kaynağı emperyalizm ve iş birlikçilerinden arınmış bir Türkiye mücadelesi veriyoruz.

Çünkü biz Türkiye Sosyalist Hareketinin tarihi mirascısı ve sürdürücüsüyüz.

Kısacası biz tüm Türkiye halkının gerçek mutluluğu tadacağı, toplumun tüm bireylerin maddi, manevi açılıp gelişme olanaklarına kavuşacağı düzenin sosyalizm olduğuna inanıyoruz ve bu inançla mücadele ediyoruz.

YAŞASIN SOSYALIZM YOLUNDA TAM BAĞIMSIZ VE GERÇEKTEN DEMOKRATİK TURKIYE

YAŞASIN MILLI DEMOKRATİK DEVRİM

KAHROLSUN A.B.D. EMPERYALIZMI VE İŞBİRLIKÇILERI

FAŞIZME KARŞI OMUZ OMUZA....

KAHROLSUN AMERIKANCI FAŞIZM!

Türkiye Emekçi Partisi Adana Bürosu

UŞAK'TA FAŞİST TERÖR

Bugüne kadar Türkiyenin her yerinde olduğu gibi Uşakta da bir çok olaylar oluyordu. Halka bu çatışmaları, öğrencilerin sağ-sol çatışması diye bildiriyorlardı.

Fakat son olayda meselenin bu kadar basit olmadığını Uşak halkı gözleriyle gördü.

17 Mart 1977 gününe kadar iki okul arasında bir çok çatışma olmuştu. Geçen zaman içinde bir çok arkadaşımız döğüldü, hatta bir tanesi de kurşunlandı. Onun için Eğitim Enstitüsündeki faşistlerden yeni bir saldırı geleceğini biliyorduk.

17 Mart perşembe günü Yay-Kur da okuyan öğrencilerin tümünün sınavı vardı. Saat 11 sıralarında biz sınavdayken gürültüler oldu. Faşistler okulu basıyorlardı, kendimizi korumak için okulun dışına çıktık. Onların saldırısına karşı koyarken, Haydar arkadaşımız faşistlerin tabanca kurşunuyla yaralandı. Yaralıyı hastahaneye gönderdiğimizde yaşıyordu. Fakat aradan biraz zaman geçince arkadaşımızın ölüm haberi geldi. Ölümünün nedenlerinden birisi Doktor Kemal Savaş'ın arkadaşımıza gereken müdahaleyi yapmayışıydı.

Cenazeyi hastahaneden almak için sıralar halinde hastahaneye gittik. Fakat yolda iki defa baskı kuvvetleri önümüzü kesti, sis bombası attılar. Fakat her şeye rağmen hastahaneye gidip cenazeyi aldık. Uşak halkının çoğunluğu bizimle beraber yürüyordu. Çok büyük bir kalabalık olmuştu.

Cenazeyi Yay-Kur binasına getirdiğimizde akşam üzeri olmuştu. O gece cenazenin başında bekleyip ertesi sabah memleketine gönderecektik.

Gece 24 sıralarında baskı kuvvetleri (Sonradan öğrendiğimize göre Içişleri Bakanının emriyle) okulu bastı. Baskın sırasında çeşitli silahlar kullandılar. Bir kız arkadaşımız polis kurşunuyla öldü ve bir çok kişi yaralandı. Bizi de döğerek şehir dışındaki trafik nezarethanesine götürdüler. Baskında ve nezaretteki davranışları tam bir vahşetti.

Biz ikiyüze yakın arkadaş nezarette türlü işkencelerle karşılaşırken okulumuzun üçüncü katında kalan arkadaşlar sabaha kadar dayanıp teslim olmamışlar. Sabah olunca halkın yardımıyla kurtulup yürüyüşe geçmişler. Fakat valinin jandarmaya «vur» emri vermesiyle yine bir çok kimse yaralanmış.

Bu arada Uşak C.H.P örgütünün ve Uşak Belediye Başkanının bize büyük yardımları olduğunu; daha da büyüyebilecek katliamların önlenmesinde etken olduklarını belirtmek isteriz

Bizi ençok sevindiren; Halkın devrimci gençliğe sahip çıkması ve bütün devrimcilerin Uşak halkıyla beraber faşist saldırıya karşı omuz omuza mücadele vermesi oldu.

Yay-kur süresiz kapatıldı. Zaten kapatmak ya da yerini değiştirmek için bahane arıyorlardı. Istekleri şimdilik oldu. Ama heveslerinin kursaklarında kalacağına ve faşizmin yurt çapında yenileceğine inancımız tamdır.

KAHROLSUN FAŞIZM

YAŞASIN TAM BAĞIMSIZ VE GERÇEKTEN DEMOKRATİK TURKIYE

Yay-Kurdan bir devrimci

Birlik Sorunu ve Demokratik Devrimin İçeriği

Bugün artık, Türkiye'de üç akımın uzun süre yanyana var olacağı anlaşılmıştır. Bunlardan birincisini, salon sosyalizmi ya da tatlı su devrimciliği diye adlandırabiliriz. Bunların ortak özelliği barışçıl yollardan sosyalizme geçişi savunmak yani parlemantarizmdir. Bu çevrelerin bazıları önümüzdeki devrim olarak, sosyalist devrim önermektedirler, bazıları «Toplumsal ilerleme» «İleri demokrasi» gibi genel sloganlar ileri sürmektedir. Bir kesiminin ise ne dediği bile belli değildir.

İkinci akım; aralarında bazı farklar olmakla birlikte «Pekin çizgisi» diye anılan çizgiyi izleme yarışında olan çevrelerdir. Bunların ortak özelliği ülkede anti-Sovyetizme çanak tutmak ve devrimimizin hedeflerini saptırmaktır.

Üçüncü akım olarak, şu ya da bu merkezin papağanlığını yapmayan, uluslararası proleter devrimci hareket içindeki bölümede «HO ŞİMİN tavrı» olarak adlandırdığımız proleter-enternasyonalist tutumu benimseyenlerdir. Bu tavır tüm ulusal kurtuluş savaşı vermiş ve vermekte olanların tavrıdır. Bu çevrelerin ortak özelliği, bilimsel sosyalizmi Türkiye gerçeklerine bağımsız ve yaratıcı bir tutumla uygulamak olmalıdır. Ama doğal ki, bilimsel sosyalizm adına bilimsel sosyalizmin canına okumadan!

Bu sonuncu akım içinde sayabileceğimiz çeşitli çevrelerin, (aralarında bazı tartışmaları, birliğe dinamizm katacak bir biçimde, sürdürmekle birlikte) temel ilkelerde birleştirmek, Türkiye proleter devrimci hareketine büyük güç kazandıracaktır.

Aralarında bazı tartışmaları devrimci bir biçimde sürdürmekle birlikte, bu bütün, ABD emperyalizmine ve işbirlikçilerine karşı tek bir örgüt olarak mücadele edebilir, emperyalizmin 12 Mart benzeri baskınlarını tek vücut olarak göğüsleyebilir. Ancak bununla da kalmayarak her iki oportünist akıma karşı ideolojik mücadelede çok daha etkin ve yararlı bir rol oynayabilir.

Kısacası bu çeşitten bir birliğin sağlanması, işçi sınıfının öz örgütünün gerçekleştirilme-

si yolunda çok önemli mesafelerin aşılması demektir.

Birliğin sağlanabilmesi için üzerinde birleşilmesi gereken temel konunun önümüzdeki devrimin niteliği olduğu anlaşılıyor. Bu konunun akıllıca tartışılması, birlik bakımından önemli sonuçlar verebilir. Çünkü, aralarında bu konuyu tartışması gerekenlerin hiçbiri önümüzdeki bir devrim olarak sosyalist devrimi önermemektedir. Kimi anti-emperyalist anti-oligarşik devrim önermekte, kimi anti-emperyalist anti-oligarşik demokratik halk devrimi önermekte, kimi yalnızca demokratik devrim demekte, kimi de (örneğin biz) milli demokratik devrim terimini kullanmaktadır. Nasıl adlandırılırsa adlandırılsın, sosyalizme geçebilmek için önümüzdeki devrim olarak milli bağımsızlığın kazanılması demokratik devrimin esas görevlerinin yerine getirilmesi gerektiğinde birleşilmektedir. Yani ülkenin emperyalizme olan bağlılığının ve şu ya da bu biçimde söylense de, demokratik devrimin tamamlanmamış olduğunun saptanması bu çevrelerinin ortak görüşüdür.

O halde ayrılık yalnızca önümüzdeki devrimin adlandırılmasında mı ortaya çıkmaktadır? Elbetteki hayır; demokratik devrimin içeriğinin açıklanmasında ya da birbaşka deyişle demokratik devrimin kavranmasında ayrıntı çeşidinden de olsa belirli anlaşmazlık noktaları vardır. Eğer bilimsel sosyalizmin ışığında tartışılırsa, bunlar giderilebilir şeylerdir. **Emeğin Birliği** dergisinin olsun, **Kurtuluş Sosyalist Derginin** olsun bu konudaki görüşlerinin eleştirisi, bu bakımdan yararlı olacaktır.

EMEĞİN BİRLİĞİ NE DİYOR

İlkin şunu söylüyorlar:

«Sosyal devrim tarihinin günümüze kadar gelişimi içerisinde, dayandıkları sınıfsal güçler ve hedefleri bakımından birbirinden farklı niteliklere sahip demokratik devrimler ortaya çıkmıştır. Örneğin, feodalizme karşı burjuvazinin önderliğinde yürütülen ve burjuva toplum yapısının hakimiyetini amaçlıyan burjuva-demokratik devrimler; ya da (Çin'de ve Vietnam'da olduğu gibi) emperyalizme ve feodalizme karşı proletaryanın öncülüğünde yürütülen milli ve demokratik halk devrimleri. Ne ki, farklı muhtevelara sahip bu demokratik devrimlerin hiçbirisi evrensel birer reçete niteliği taşımamaktadır. Her ülkenin içerisinde bulunduğu tarihi çağa ve özel ekonomik ve sosyal şartlarına göre, demokratik devrim terimi, birbirinden farklı muhtevalar içermektedir. Örneğin, feodal üretim ilişkilerinin hakim olduğu ülkelerde demokratik devrim ayrı, kapitalist üretim ilişkilerinin hakim olduğu ülkelerde demokratik devrim ise ayrı bir sınıfsal ve siyasi muhteva taşımaktadır».

Bu satırlar ilk bakışta doğru gibi gelebilir insana, kuşkusuz doğru olan noktalar var, ama tüm yazıyı etkileyecek çapta yanlışlar dikkatli bir okurun gözünden kaçmasa gerek. Gerçekten de, 17, 18, 19. yüzyıllarda Batıda, burjuvazinin, tüm anti-feodal güçleri etrafında toplayarak feodalizmin kökünü kazıması ile sonuçlanan demokratik devrimlerle, 20 nci yüzyılda proleteryanın önderliğinde gerçekleşen demokratik devrimler, hedefler, amaçlar bakımından ve sınıfsal muhteva olarak farklı şeylerdir.

Örneğin, birinin tek ve nihai amacı kapitalizmi egemen üretim biçimi kılmak, diğerinin ise sosyalizme geçebilmek için feodal ilişkilerin ayakbağı olmasına son vermek, ancak bu amaçla tarımda kapitalizmi bir ölçüde geliştirmek. Kuşkusuz birinin amacı siyasal üst yapı olarak burjuva demokrasisini yerleştirmek diğerininse, devrime, sosyalizmi amaçlayan proleterya önderlik edeceğinden halk demokrasisini ya da proleter demokrasisini gerçekleştirmek.

Fakat, burada, belirleyici olan hangisidir? Siyasal üst yapıya ilişkin farkı amaçlar taşımak mı? Yani işin siyasal yanı mı? Besbelli ki hayır. Belirleyici olan ekonomik alt yapıda meydana gelen şeydir: Yani farklı amaçlarla da olsa her iki demokratik devrimin de tarımsal alanda kapitalizmi geliştirmesidir. Esas muhteva budur.

İşçi sınıfının sosyalizme yönelik hareketinin bir parçası olarak, işçi sınıfının önderliğinde ve yoksul köylülüğün de temel güç olduğu bir demokratik devrim gerçekleştirildiğinde, yani işçi sınıfının hegemonyasında ilerleyen devrim bu aşamasında, genel olarak kapitalizmi ortadan kaldırmış olmayacağı gibi, tarımda kapitalizmin gelişmesi için zemin hazırlayacak, gelişmesini hızlandıracak ve yoğunlaştıracaktır. Bütün bunlar, proleterya partisinin temsil ettiği halk iktidarını denetimi altında olacak ve süreç içinde, düzenli ve planlı olarak tarımda kollektivizm gerçekleştirilecektir.

Yanlış anlamaya meydan vermemek için bu noktayı biraz açalım.

Proleterya partisinin öncülüğünde bir devrimin zaferle sonuçlandığını, halk iktidarının gerçekleştiğini düşünelim. Elbette halkın bu zaferi,

toplumsal hayatın tüm alanlarını sarsan, uzun ve çetin bir mücadelenin sonunda kazanılacaktır. Böylesine köklü bir toplumsal alt-üst oluş sonucunda, bir süre de olsa ekonomide anarşinin hüküm sürmesi kaçınılmazdır. Bu koşullarda birinci sorun ülkede kıtlığa ve açlığa meydan vermemektir. Yani, mevzilerini kaybetmiş ama, henüz yok olmamış emperyalizm ve işbirlikçilerinin, açlığı ve kıtlığı kullanarak karışıklıklar çıkarmasına, halk iktidarını güç durumlara sokmasına olanak vermeyeceksin.

Aynı zamanda, işçi sınıfının ittifaklar cephesini de dağıtmayacaksın.

Böyle bir halk iktidarı tarımsal alanda ne yapacaktır? Feodal ilişkilerin ağır bastığı yerlerde köklü bir toprak reformu ile yoksul köylüleri topraklandıracaktır. Onları olanakların elverdiği ölçüde kredi ile ve teknik yardımlarla destekleyecek, verimli üretim yapmalarını sağlayacaktır. Bu üretim sosyalist mi olacaktır? Hayır. Bu üretim kapitalist bir üretim olacaktır. Bu da, feodal ilişkileri tafsiye etmek ve o bölgelerde bir süre için işçi sınıfının denetiminde kapitalist üretimi yaygınlaştırmaktır.

Eğer buralarda, tarımda küçük burjuva unsurlar, ya da orta köylü diye nitelendirdiğimiz çiftçiler varsa, onları da verimli üretimde bulunsunlar diye, kredi ile ve teknik yardımla besleyeceksin. Yani kapitalist meta üretimini daha verimli hale getireceksin.

Feodal ilişkilerin ağır bastığı bu yörelerde bazı büyük topraklar üzerinde örnek devlet çiftlikleri kursan bile, henüz esas olarak, kapitalizmi geliştirmektesin.

Tarımda kapitalist üretimin ağır bastığı yerlerde ne yapacaksın? Elbette ki burada büyük toprak sahiplerinin topraklarını alacak ve topraksız ya da yeterli toprağı olmayan yoksul köylüyü topraklandıracaksın. Tarımsal üretimi azaltsa da, siyasal bakımdan büyük toprak mülkiyetinin tasfiyesi zorunlu bir adımdır. Yoksul köylünün büyük kitleleri toprak edinme özlemiyle devrime katılacaktır. Bu kitle henüz kollektif tarımı benimseyecek bilinçte değildir. Ama bu gelişmiş bölgelerde de, fevkâlâde geri bölgelerden daha çok sayıda en bilinçli köy emekçileriyle örnek kollektif çiftlikler kurarak, kollektivizasyan yolunda ilk adımı atacaksın.

Ama bunun yanında ülkemizde çok yaygın olan köydeki kapitalist küçük üretimi ne yapacaksın? Onuda mı toplumsallaştıracaksın? Hayır; Köy küçük burjuvalarının orta köylülerin mülkiyetine dokunmayacaksın. Dokunmadığın gibi, onları da kredi ile ve teknik yardımla destekleyecek, verimli üretim yapmalarını sağlayacaksın. Öte yandan buralarda, kalıntı halinde yer yer görülen ortakçılık, yarıcılık, angarya v.b. gibi ilişkilerin kökünü kazıyacak ve buralarda da çok yaygın olan tefeci bezirgân sömürüsüne son vereceksin.

Gerçek şu ki, tarımda esas olarak yaptığın, kapitalizmin gelişmesinin önünde bir engel olan (dolayısı ile sosyalizmin önünde de bir engel olan) feodal ilişkilere son vermek ve tarım küçük burjuvazisinin saflarını genişleterek kapitalist üretimi, yaygınlaştırmak ve geliştirmek olacaktır. Zamanında burjuvazinin yapmadığı bu demokratik devrimi, proleteryanın hegemonyasındaki halk iktidarı sosyalizme geçebilmek için zorunlu olarak yerine getirecektir.

Sosyalizmin tarımsal alanlara girişi orada egemen olması, ancak köylülüğün, örnekler göstererek bilinçlendirilmesiyle ve dostça ikna edilmesiyle mümkündür. Bu da zaman alacaktır.

İşte bu aşamaya bu niteliğinden ötürü, yani gerçek bir toprak reformu ile feodal ilişkilerin kökünü kazıyıp tarımda kapitalist üretimi geliştirip yoğunlaştıracağı için (bu içeriği ile batının burjuva demokratik devrimlerinin tarımda oynadığı işlevi oynadığından) sosyalist devrim diyemiyoruz; demokratik devrim diyoruz. Rusya'da, da Çin'de de, Vietnam'da da (v.b.) demokratik devrimin içeriği buydu bizde de bu olacaktır.

Tarımda temizlenecek feodal ve diğer kapitalizm öncesi ilişkilerin ancak yoğunluğu çeşitli ülkelere göre değişebilir. Yani içerikleri farklı olan çeşitli demokratik devrimler yoktur. Bu nedenle, olsa olsa, muhteva değil kapsam farklılığından söz edilebilir.

Sosyalist devrimin muhtevası nasıl tüm ülkeler için birse, demokratik devrimini tamamlayamamış ülkeler için geçerli olan demokratik devriminde de muhtevası birdir. Böyle olunca «Ne ki, farklı muhtevalara sahip bu demokratik devrimlerin hiçbirisi evrensel birer reçete niteliği taşımamaktadır.» sözlerinin yanlış olduğu, kendiliğinden ortaya çıkar. Çünkü reçete sözü devrimlerin muhtevaları için değil izledikleri strateji uyguladıkları taktikler için kulanılabilir. Bu nedenle **muhteva olarak** sosyalist devrim ne kadar evrenselse, demokratik devrimde o kadar evrenseldir. **(Devam Edecek)**

Devrimde Önder Göç:
İŞÇİ SINIFI

Türkiye toplumunun tarihsel gelişmesi sonucu safları durmadan sıklaşan bir sınıf olarak, sanayi üretiminin kollektif niteliği, bilincinde yansıması kaçınılmaz olan bir emekçi sınıf olarak, en çok sömürülen sınıf olarak, kapitalist düzenin ortadan kalkmasıyla zincirlerinden başka kaybedecek birşeyi olmayan sınıf olarak, hem mesleki hem siyasî örgütlenmeye, devrimci disipline en yakın sınıf olarak işçi sınıfı, toplumda en devrimci güçtür. İşçi sınıfı bu nitelikleriyle hem Millî Demokratik Devrimin, hem Sosyalist Devrimin önder gücüdür.

HIZLA GELİŞEN SINIF

Cumhuriyetin ilk yıllarında Türkiye işçi sınıfı onbinlerle sayılırdı. Bugün milyonlarla sayılıyor Bağımlı kapitalist gelişme koşullarında bile işçi sınıfı, iktisaden faal yığınlar içinde saflarını en çabuk sıklaştırabilen sınıf olmuştur. 1955 de 12,2 milyon toplam iktisaden faal nüfus içinde işçilerin sayısı 1.620.00 idi. 1974 de 14,1 milyon toplam iktisaden faal nüfus içinde işçilerin sayısı 4.565.000 oldu. Bu, 20 yıl içinde Türkiye'de işçi sayısının 3 kata çıktığını gösterir.

İktisaden faal nüfus içinde işçi sayısının oranını kıyaslayacak olursak: Bu oran 1955 de % 13,3,1974 de % 32,6 dır. Burada yurt dışında çalışmakta olan yaklaşık olarak bir milyon işçiyi de gözönünde tutmak gerekir. Bugün Türkiye'de işçi sınıfı 5 milyonu aşmış bulunmaktadır. (D.P.T. 19741975-1976 yılları programları ve III Beş Yıllık Kalkınma Planı)

EN ÇOK SÖMÜRÜLEN SINIF

Türkiye işçi sınıfı, tüm öteki emekçi sınıf ve zümrelere oranla, yalnızca en büyük hızla kalabalıklaşan sınıf değildir en çok sömürülen sınıftır da. Yapılan bazı araştırmalar Türkiye'deki sömürü oranı konusunda bir fikir edinmemize olanak sağlamıştır. Bu ülkede ücretlerde görünüşteki artışa karşın sömürü oranı gittikçe artmaktadır. 1963 yılında ortalama 8 saatlik bir iş gününde, işçi 2 saat 12 dakika kendi geçimi için çalışmakta, 5 saat 48 dakika da kapitalist için çalışmakta idı. 1973 yılında ise işçinin durumu daha da kötüleşmiştir. O kendisi için bir saat 48 dakika çalışmakta, geriye kalan 6 saat 12 dakikalık iş gücünü kapitalist için harcamaktadır. (Özlem Özgür, 100 soruda sanayileşme ve Türkiye sayfa 210).

Yani 1973 yılında imalat sanayiinde yaratılan 100 liralık değerden 21,5 liralık bir pay işçi tarafından alınırken kapitalistin payı 78,5 liradır. (İmalat Sanayi Anketleri)

Son yıllarda işçi gerçek (reel) ücretlerinin izlediği seyri ele alırsak: 1970 de 100 olarak itibar edilen gerçek ücret 1971 de 95'e, 1972 de 93'e düştü. 1974 de ise bu sayı 94,2 dir. Ancak, 1975 de ücretler yeniden 100,5 düzeyine çıkabilmiştir. Gerçek ücretlerin izlediği bu eğri 12 Mart döneminde açık faşizmin yoğunlaşması eğrisi ile tersine orantılıdır. Faşist baskılar yoğunlaştıkça kapitalistlerin kârı artmış, dolayısıyla işçi gerçek ücretlerinde düşüş olmuştur. İşçiler ancak çetin sendikal mücadeleler sonucu gerçek ücretlerini 12 Mart öncesi düzeye çıkarabilmişlerdir.

Ama, bu sömürü oranının da 1970 ile 1975 arasında değişmediğini kanıtlamaz. Gerçek ücretlerde bir değişme olmamasına karşılık bu süre içinde işçinin verimliliği artmıştır. Ve üstelik ülkenin millî gelirinde de % 7 oranında bir yıllık artış sağlanmıştır. Bu durumda işçiler için 1970'e oranla sömürü oranı artmış, işçi sınıfı daha da yoksullaşmıştır.

1970 yılına oranla 1975'de ücretlerin para olarak iki katından fazla (% 220) artmasına karşın gerçek ücretlerin yerinde sayması, enflasyonun hızını gösterir. Yani işçiler yoğun sendikal mücadeleleriyle egemen güçlerin halka karşı iktisadî politikalarının bir sonucu olan enflasyonun etkilerinden ancak bir ölçüde korunabilmişlerdir.

EN ÖRGÜTLÜ SINIF

Türkiye işçi sınıfı tüm emekçi yığınlar içinde en örgütlü sınıfdır. Gelmiş geçmiş iktidarlar, tüm baskılarına karşın işçi sınıfının, hiç değilse meslekî örgütlenmede önemli mesafeler aşmasına engel olamamışlardır. Buna paralel olarak işçi sınıfı burjuva demokratik haklar çerçevesi içinde bazı kazanımlar sağlamış bulunmaktadır.

1963 yılında sendikalı işçi sayısı yaklaşık olarak bir milyondu. Bugün sendikalı işçi sayısı iki milyonu aşkındır. Gene 1963 yılında Türkiye'de tüm sendikal hareketi kucaklayan bir tek konfederasyon, (Türk-İş) vardı. Türk-İş işçi sınıfının kendiliğinden gelme hareketinden çok, bağımlı kapitalizm koşullarında, işbirlikçi iktidarların devrimci sendikacılığı terör yöntemleriyle ezmesini izleyen dönemde (1940'ların sonlarında), ABD emperyalizminin ajanı uzmanların denetiminde tezgâhlanan Amerikancı sarı sendikacılığın temsilcisi bir kuruluştur. Ancak, işçi sınıfının önemli kesimlerinin bilinçlenmesi sonucu, Türk-İş'in içinde sarı sendikacılığa karşı bir akım belirmiştir. 1967 de kurulan DİSK işçi sınıfının iktisadî mücadele alanında Türk-İş'e kıyasla daha dürüst bir sendikacılığı temsil eder. DİSK, on yıl içinde yarım milyonu aşkın işçiyi çatısı altında birleştirebilmiştir. Buna karşılık zamanını doldurduğu açıkca belli olan Türk-İş dağılma dönemine varmış bulunmaktadır. 1963 ile bugünün sendikal örgütlenme bakımından kıyaslanması sadece nicelik bakımından değil, nitelik bakımından da ileri doğrultuda bir gelişmenin de yeralmakta olduğunu kanıtlar.

Bununla birlikte, bugün de beş milyona yakın işçi kitlesi içinde ancak iki milyon sendikalı işçinin (% 37) bulunması, Türkiye işçi sınıfının sendikalaşma oranını yükseltmek için vereceği daha birçok savaşımlar olduğunu gösterir.

1960'ları daha önceki dönemlerle kıyaslarsak işçi sınıfının bilinçlenme ve örgütlenme alanında aşmış olduğu mesafeler daha da açık olarak görülür. 1940'ların ilk yarısında, CHP tek siyasî partiyken tüm emekçiler ve özellikle işçiler için her türlü meslekî ve siyasî örgütlenme yasaktı. II. Dünya savaşından sonraki dönemde göstermelik burjuva demokrasisine geçildiğinde sınıf esası üzerine örgütlenmeyi yasaklayan yasalar değiştirildi (1946).

Bu dönemde en büyük hızla örgütlenen sınıf işçi sınıfı oldu. Şefik Hüsnü Değmer'in önderliğinde Türkiye Emekçi ve Köylü Sosyalist Partisi kuruldu. Bu partiden militanlar işçi sınıfının mesleki örgütlenme alanına da el attılar. Birkaç ay içinde 40 ayrı meslek kolunda yaklaşık olarak 600 sendika kuruldu. Uzun yıllar baskı altında tutulmuş olan işçi sınıfı ilk fırsatta yerden mantar biter gibi sendikal hareketini kuruyordu. Egemen çevreler böyle bir gelişme karşısında paniğe kapıldılar. Eski yöntemlerine başvurdular. İşçi sınıfı hareketini ezdiler. TSEKP ve Türkiye Sendikalar Birliği kapatıldı. Parti ve konfederasyon yöneticileri zindanlara atıldı, ağır cezalara çarptırıldı.

Bu kısa «demokrasi» döneminden sonra işçi sınıfı bir süre daha hertürlü örgütlenme olanağından yoksun bırakıldı. Arkasından yukarıda belirtildiği gibi egemen çevreler yabancı uzmanlara Amerikancı sarı sendikacılığı tezgâhlattırdı. 1950 lerde, işbirlikçi sermaye ve feodal mütegallibenin parlamanter alandaki baş temsilcisi Demokrat Parti (DP) tek başına iktidar iken bir Türk-İş vardı ama işçinin grev ve toplu sözleşme hakkı yoktu. İşçi sınıfı en ilkel mesleki mücadele olanaklarından yoksun tutularak patronların sömürüsüne terkedilmişti. 1961 Anayasa'sına grev ve toplu sözleşme hakkının konması işçi sınıfının uzun yıllar süren demokratik mücadelesinin bir sonucudur.

Son otuz yıl içinde Türkiye işçi sınıfının bilinçlenme ve örgütlenme bakımından önemli ileri adımlar attığı tartışma götürmez. Bununla birlikte örgütlenmeye, devrimci disipline en yatkın olan bu sınıf bugün de kendi siyasî örgütü o Türkiye'nin tarihsel gelişmesine damgasını vuramıyor ve kitlesiyle şu ya da bu burjuva partisini destekleme durumuna düşüyor. Çok yakın bir geçmişte kent emekçileri çoğunlukla 1950'lerde DP ya da 1960'larda AP gibi işbirlikçi sermaye partilerine arka çıkıyorlardı. Kent emekçisi için bir gecekonduya sahipliğini bir tapuyla belgelemek gibi, gecekondu semtine su, elektrik getirtmek gibi kısa vadeli istemler ön planda yer alıyordu. 12 Mart döneminden bu yana durum değişmiştir. 1973 seçimleri sonuçları kent emekçi yığınlarının en geniş kesimlerinin daha önceki şartlanmasından kurtulduğunu ve küçük burjuva dönüşümcü bir platformla seçim kampanyasını yürüten faşizme karşı bir tutum benimseyen CHP'ye arka çıktığını kanıtlamıştır. Besbelli ki bu, olumlu yönde bir gelişme olmakla birlikte, kitlesiyle bir küçük burjuva dönüşümcü parti kuyrukçuluğu yapması işçi sınıfımızın siyasal bilinç düzeyinin hâlâ geri olduğunu gösterir.

Şefik Hüsnü'ye Saygısızlık

Türkiye emekçilerinin davasına tüm yaşamını adamış olan Proleter Devrimci hareketimizin önderi Şefik Hüsnü Değer arkadaşımızın onsekizinci ölüm yıldönümündeyiz. Şefik Hüsnü 1959 Nisanında Manisa'da sürgünken hayata gözlerini yumarken yetmişlerindeydi. Bu uzun ömrün sekiz yılı Balkan ve Birinci Dünya Savaşlarında cephelerde, altı yılı legal devrimci eylemde (onbir yılı yurtdışında olmak üzere) yirmi yılı illegal devrimci eylemde, onbir yılı zindanlarda geçmişti.

Çağımızın devrimci düşüncesi bilimsel sosyalizmi Türkiye'ye getiren kişi O'dur. O, yalnızca sömürülen sınıfların devrimci eylem klavuzu olan bu teoriyi yurdumuza taşımakla kalmadı, onu ülke gerçeklerine uygulamakta, devrimci çizgimizi saptamakta gereken yaratıcılığı da gösterebildi. Bu devrimci çizgiyi izleyenlerin en ön safından olmuştur O.

Şefik Hüsnü'nün proleter devrimci davaya kayıtsız şartsız bağlılığı, yaratıcı tutumu hepimize örnek olmalıdır.

Şefik Hüsnü Türkiye'de proleter devrimci hareketin en belirgin simasıdır. Bilimsel sosyalizmi eylem kılavuzu bilen devrimci hareket ile o, içiçedir. O'nu kötüledin mi hareket içinde sağlam ne varsa onu da kötülemiş olursun. Kurulu sömürü düzeninin kalemşorlarının Şefik Hüsnü adını karalamak için böylesine uğraşmaları bundan ötürüdür.

Şefik Hüsnü bugün sağ olsaydı, bu yoldaki çabalar karşısında düşmanı ezen devrimci guruyla gülümser geçerdi. Bugün sövenlerin bağlılık gösterilerinde bulundukları eski günleri hatırlar ve mülteci grubunun elebaşısının küfürlerine de pek aldırış etmezdi. Ama O, Pekinci grubun kendisine sahip çıkmaya kalkışmasına karşı her zamanki soğukkanlılığını yitirir öfkelenirdi.

Şefik Hüsnü'ler, Reşat Fuat'lar Bolşevik okulundan yetişme devrimcilerdi. Onların kumaşı Bolşevik kumaşındandı. Pekinci bağnazların, bir yandan NATO'culuk, AET'cilik ederken, ulusal kurtuluş savaşçılarına karşı Mobutu'lara, Hasan'lara Güney-Afrika ırkçılarına arka çıkarken, proleter devrimci hareketimizin artık hayatta olmayan önderlerine taktik nedenlerle sahip çıkmaya kalkışmaları, Şefik Hüsnü'lere, Reşat Fuat'lara en büyük saygısızlıktır.

Ancak bilinmelidir ki Şefik Hüsnü'leri anma toplantılar düzenleme oyunu kimseyi aldatmayacaktır. Şefik Hüsnü'ler hiçbir zaman proleter enternasyonalizminden şaşmamışlardır. Onlar hep uluslararası devrimci işçi hareketine bağlı kaldılar. Yüreklerid ünyanın dört bir yanındaki ulusal kurtuluş savaşçılarıyla birlikte attı.

Bireysel Teröre Hayır!

Terörizm kimine göre günümüz şartlarında temel alınacak mücadele biçimidir, kimine göre de karşısındaki suçlama aracı. Bu konuya eğilmenin yararı olacağını kanısındayız.

Bilimsel sosyalist teori, ilke olarak, bütün mücadele biçimlerini kabul eder. Parlementer ve parlamento-dışı, barışçıl ve barışçıl olmayan mücadele biçimleri Marxsizm'in koşullara göre reddetmediği mücadele biçimleridir. Ancak başvurulan mücadele biçimlerinin yığınların mücadelesinin ayrılmaz bir parçası olması zorunludur. «İlke olarak biz, terörü asla reddetmedik ve reddedemeyiz. Terör, savaşın belirli bir zamanında, (...) gerekli kesin şartların varlığında yararlı ve hatta esas mücadele biçimi olabilecek olan askeri eylem biçimlerinden birisidir.» (1) Lenin, savaş alanındaki ordudan kopuk, mücadelenin bütün sistemine sıkı sıkıya bağlı olmayan ve onunla bütünleşmeyen, «arada bir yapılacak hücumlardaki bağımsız bir eylem biçimi olarak» teröre kesinlikle karşıdır.

Leninizm'in terör meselesindeki tavrı şartlı ve esnektir. Yukarıdaki pasajdan da anlaşılacağı gibi, terör meselsi biri olumlu, diğeri de olumsuz olmak üzere iki yanıyla konuluyor: Birincisi, gerekli şartların varlığında, terör genel mücadelenin bir parçası olarak eylem biçimlerinden birisi olabilir. Bu, meselenin olumlu olarak konuluşudur. İkincisi, terörün bağımsız bir eylem biçimi olarak zaman zaman kullanılması meselsidir. Lenin bunu olumsuz olarak karşılıyor. Neden? Çünkü terör bağımsız olarak kullanıldığında, yani yığınların mücadelesine sıkı sıkıya bağlı olmadığında bireysel bir nitelik almaktadır. Bu yüzden bilimsel sosyalizm, bireysel niteliğe büründüğü zaman terörü reddeder. Demek ki, meseleyi sadece terörizm sözcüğünün çerçevesi içinde almak yanlıştır.

Terörün bireysel veya kitlesel nitelik almasında proleteryanın ve diğer emekçi yığınlarının mücadele düzeyinin belirleyici olduğunu söyledik. Lenin, «terör hiçbir zaman düzenli bir askerî eylem olamaz, terörün yapabileceği en iyi şey sadece **kesin saldırıda** kullanılan metodlardan birisi olarak yardım etmektir.» (2) diyor. Lenin terörü bir ülkede devrim hareketinin güç toplama aşamasında değil, «kesin saldırıda» yardım edebilecek mücadele araçlarından birisi olarak düşünüyor, çünkü devrim hareketinin hazırlık aşamalarında yığınların devrimci mücadelesi yeterince gelişmemiştir ve terör kaçınılmaz olarak bireysel kalacaktır. **«Bireysel terörün adam öldürme hareketlerinin kabul edilmesi, biz Marksistlerin kesinlikle reddettiğimiz bir şeydir.»** (3) diyor Lenin.

Yine uluslararası proleteryanın ve faşizme karşı mücadelenin büyük önderlerinden biri olan Georgi Dimitrov'un bireysel terör karşısındaki sözlerini dinleyelim: «Ben bireysel terör ve kundaklama metodlarına inançla karşıyım. Hiçbir duygusal veya insani düşünceyle hareket ettiğim için değil, Leninist teorimize ve III. Enternasyonalin kararlarına ve disiplinine uyduğum için, proleterya devriminin çıkarları açısından bireysel teröre karşıyım... Bizler, zafere ancak emekçi halkın örgütlü mücadelesiyle ulaşabileceğine inanan kimseler olarak, güçlerimizi tecrit edilmiş terörist eylemlerle çarçur etmeyeceğiz.» (4)

Proleterya hareketinin teori ve pratiğinin bireysel terör hareketlerini kabul etmeyişinin nedeni, Dimitrov'un da söylediği gibi, meseleye asla insani veya duygusal açılardan yaklaşıldığı için değil, devrime ciddi zararlar vermesinden ötürüdür. Bu zararlar, genel olarak devrim hareketini geriletmekten, tek tek devrimcilerin feda edilmesine kadar çeşitli biçimlerde olabilir. Bireysel terör hareketleri kişilerin subjektif niyetleri çerçevesinde kaldığı için, yığınların özlem ve girişimlerine doğal olarak ters düşecektir.

Bu konuya Lenin'in sözleriyle devam edelim: «Merkezi bir gövde olmadan ve mahalli devrimci örgütlerin bu zayıflığıyla, gerçekten terör kendi başına kalan bağımsız bir mücadele biçimi olarak kalacaktır. Biz bu yüzden bugünkü şartlarda bu tür mücadele araçlarının zamansız ve yararsız olduğunu, üzerine basarak ilân ediyoruz. Çünkü bu tür mücadele araçları en aktif savaşçıları gerçek görevlerinden, hareketin bir tüm olarak çıkarları açısından en önemli olan görevden koparıp ayırıyor ve dağıtıyor; (...) bugün olduğu gibi, birçok kişinin terörle zevkten mest olmasına karşı, terörü temel ve başlıca mücadele aracı haline getirmeye karşı kararlı bir uyarı sesi yükseltmek bizim görevimizdir.» (5)

Evet, bireysel terörün ve indirilen darbelerin verdiği ilk zarar tek tek devrimcilerin feda edilmesi, bunların düşman tarafından ezilmesi ve bir bütün olarak da devrimin güçlerinin dağılmasıdır. Arada önemli bir zaman ve mekan farkı olmasına rağmen, bugünün Türkiye'sinde bile bizlere ışık tutan sözlerdir bunlar.

Bireysel terör hareketinin verdiği bir diğer zarar da yığınların uyanışını ve mücadelesini hızlandırma iddiasında olmasına rağmen, bunu geciktirmesidir. Terör hareketlerine başvuran devrimciler herzaman heryerde sonunda halkın kendilerini izliyeceğini sanmışlardır. Ama ne varki sonuç sanıldığı gibi çıkmıyor. Halk yığınlarının bilinç ve mücadelesinin geri olduğu bir dönemde başvurulan terör hareketlerini halk sadece merakla izleyecek, bu hareketlere alıştıktan sonra devamlı olarak aynı tür hareketleri bekleyecek, arkası kesildi mi devrime ve devrimcilere olan anlık ilgisi kaybolacaktır. Bir avuç inançlı kişiyle hükümetin eşit şartlar altında olmayan düellosunu dışarıdan seyredecek ve hiçbir zaman bu düelloya katılmayı düşünmeyecektir. Lenin, **Devrimci Maceracılık** adlı ünlü yazısında bireysel terörizmin savunucularının, «terörizmi yığınlar arasındaki çalışmayla birlikte kabul ettiklerini» açıklayarak onların şu sözlerini nakleder: «Biz teröristlerin hatalarını tekrarlamıyoruz ve yığınlar arasındaki çalışmadan dikkatimizi ayırmıyoruz.» (6) Ama Lenin bireysel terörcülerin yığınlar arasındaki çalışma konusundaki görüşlerinin ciddiye alınamayacağını da şöyle açıklar: «Sipyagin'in Balmasov tarafından öldürülmesi (Car'ın bakanlarından birisini terörcülerin katletmesini kastediyor.) gibi hareketlerden yanadırlar. Herkes de açıkça görüyor ve biliyor ki, bu hareketin yığınlarla hiç bir ilişkisi yoktur ve ayrıca bu yola başvurulduğu sürece de olamaz ki bu terörist davranışa girişen kişiler yığınları ne hesaba katmışlardır ve ne onlardan belirli bir eylem ve destek ummuşlardır.» (7) Terörcüler ise bu tür endişeleri

gidermek için şöyle savunuyorlar kendilerini: «Biz, terörizmi yığınlar içindeki çalışmanın yerine değil, fakat esas olarak yığınlar içindeki çalışma için ve onunla birlikte savunuyoruz... Son iki üç yıldır ortaya çıkan cesur hava ve ortam, kişilerden çok halkın heyecanını yükseltmeye yaramıştır... Her seferinde bir kahraman tek başına tek bir savaşa katılıyor ve bu da bizim içimizdeki mücadele ve cesaret ruhunu kabartıyor.» Görüldüğü gibi terör böyle bir durumda mukadder akibetine uğramış ve uygulamada umutsuz bireysel çıkışlar düzeyinde kalmıştır. Terörcülerin tahlilinden de bu gerçek kolaylıkla anlaşılabilir. Lenin'in bu görüşlere verdiği son ve kesin cevap da şudur: «...yığınlar arasındaki çalışmaları geriye atmadıkları veya terörizmi savunarak bu çalışmayı dağıtmadıkları konusunda iyi niyetli laflarla ne kadar sayfalar doldurdukları önemli değildir... Devrimin tek «umud»u halkta yatıyor... Sadece kitle hareketinin yeni biçimleri ve yığınların yeni kesimlerinin uyanışıyla bağımsız olarak mücadeleye atılması hepimizdeki mücadele ve cesaret ruhunu gerçekten kabartabilir. Tek tek savaşlar, Balmasov'ların sürdürdüğü tek tek savaşlar olarak kaldığı sürece, basit bir biçimde yaratılan ve anlık etkisi olan kısa ömürlü heyecan getirir ve bu arada, dolaylı olarak, yeni bir eylemin ilgisiz ve pasif bir biçimde beklenmesine yolaçar.»

Bilimsel sosyalizmin bireysel terör hareketleri karşısındaki genel tavrını somutlaştıran yukarıdaki pasajlar konuyu sanırız yeterince açıklığa kavuşturmuştur.

TERİMLER, KAVRAMLAR

Eleştiri - Ozeleştiri

Sosyalist bir partinin özelliklerinden birinin de eleştiri-özeleştiri ilkesi olduğunu söylemiştik.

Gerek doğada, gerek toplumda her alandaki gelişme karşıtların mücadelesiyle olur. İyi ve doğru ancak kötü ve yanlışa kıyasla vardırlar, ancak kötü ve yanlışla mücadele ederek gelişirler. Biliyoruz ki her şey değişir, her değişen durum ve koşullar yeni doğrular yaratır. Yeni doğrular da elbette ki yeni yanlışlarla mücadele edecektir. Yanlış düşünce ile doğru düşünce tartışma düzeyinde mücadele edeceklerdir. Doğru ile yanlışın mücadelesi genel yasa olduğuna göre hiç bir kişi, hiç bir kurum ve hiç bir örgüt yanlış yapmaya karşı bağışık değildir. Yanılgılar, yanlışlar olacaktır. Ayrıca dünün doğruları bugünün yanlışları olabilecektir. Dolayısıyla da gerek kişisel, gerekse örgütsel plânda eleştiri, yani yanlış ve doğruların, yanılgı ve yerindekilerin ortaya konulması zorunludur. Bu işlevde savlarla karşı-savların çatışmasından yeni sentezler, yeni doğrular, yeni gerçekler ortaya çıkar. Eleştiri yenileştiricidir.

Devrimci bir örgütte eleştiri özgürlüğü esastır. Zaten, belli bir çalışma süresinden sonra her organın, uygulamaya konulan her eylemin eleştirisi yapılmalıdır. Doğru ve yanlış yanları, olumlu ve olumsuz sonuçları ortaya konulmalı, bunlardan, gelecek çalışmaları aydınlatacak pratik ve teorik dersler, sonuçlar çıkartılmalıdır.

Eleştiriye temel olan düşünce ve görüşler yanlış olsa bile bunların açıkça ortaya konulmasına engel olunmalıdır. Çünkü yanlış bir düşünce baskı altında tutulmakla doğrulaşmaz, tersine derinleşir ve dogmalaşır. Eleştiriden, tartışmadan kaçınmamak gerekir. Burada en bilimsel, en mantıklı, bağnazlıktan, sekterlikten uzak bir ikna yöntemi uygulanmalıdır. Tartışmadan kaçınıldığından yanlış fikirlerin kulaktan kulağa başıboş yayılmalalarına göz yumulmuş olur. Yanlışlar, yanılgılar mutlaka eleştirilmeli, gönükırma endişesi, başlangıçta önemsiz olan yanlışların yayılmalarına ve kök salmalarına meydan verecek bir pasif tutuma neden olmamalıdır.

Yanlış eleştiriye karşı da aynı aktif tutumu benimsemek gerekir. Üzerinde tartışılmayan, savunulmayan, başkalarına tam bir açıklıkla aktarılmayan doğru düşünceler, gizlide kalmış bir takım değerler olsa da etkinlikleri yoktur.

Ancak, sosyalist hareketin tarihinde «eleştiri özgürlüğü» yaygarasının ardına gizlenerek bozgunculuk, oportünistlik yapan çeşitli akımlar olmuştur. Bu konuda, Lenin, Bernstein'cılığa karşı, «sosyalizmde yeni **eleştirici** akımın oportünizmin yeni bir türünden başka bir şey olmadığını» söylüyordu. Şöyle diyordu:

«Özgürlük» büyük lâftır, ama sanayi özgürlüğü bayrağı altında en saldırgan sömürü savaşları verilmiştir, çalışma özgürlüğü bayrağı altında emekçiler soyulmuştur. «Eleştiri özgürlüğü» deyiminin bugünkü kullanılışı, içinde, aynı sahteliği taşımaktadır... Bu eleştiri özgürlüğünün, partiyi bir dönüşüm partisi durumuna düşürme özgürlüğü, sosyalizme burjuva fikirler ve burjuva unsurlar sokma özgürlüğü olduğunu açıkça görüyoruz.»

Evet, her konuda olduğu gibi bu konuda da uyanık olmalıyız. Hiç bir şeyin mutlak ve kesin olmadığını bilmeliyiz. Her şey koşullara göre görelidir. Eleştiri yapmak bir görevdir, ama aynı zamanda büyük sorumluluk taşıyan bir görevdir. Eleştiri için eleştiri yapan eleştiri hastaları vardır. Çok görülmüştür böyleleri. Çoğu da iyi niyetlidir. Ama çok kere doğru yeri ve zamanı seçemedikleri için bilmeden kötü etkilerin doğmasına neden olurlar. En azından densizlik ederler. Her eleştirinin uygun bir yeri ve zamanı vardır. Bir alt organda yapılacak eleştirinin yeri, örneğin, her kese açık bir konfre değildir. Militan bir arkadaşın eleştirisinin yeri tüm kadroların toplandığı yer ve zaman değildir, eğer örnek vermek gerekmiyorsa. Yani kısacası, eleştiride de bazı kuralları gözönünde bulundurmak gerekir. Bir kere eleştiriler **içtenlik, hiç bir art niyet taşımadan** yapılmalıdır. Bağnaz ve sekter olmamalıdır. Eleştiride metafizik bir yöntemi benimsemek, belli kalıplara körü körüne bağlı kalarak dogmatik saplantılarla haraket etmek kesinlikle yanlıştır. Eleştiren için de eleştiriye karşılık veren için de bu böyledir.

Eleştiri hareketin bütünlüğünü bozacak, örgütün otoritesini sarsacak nitelikte ve biçimde, genel devrimci ahlâk kurallarına aykırı olmamalıdır.

Eleştiri demokratik merkeziyetçiliği zayıflatmaya değil, güçlendirmeye yaramalıdır.

Disiplin konularında, özellikle kişisel eleştirilerde, arkadaşların formasyonları, bilinçleri ve elbette ki parti hiyerarşisindeki yerleri ve ayrıca da mizaçları gözönünde tutulmalıdır. Eleştiride hiç bir zaman arkadaşı küçük, hiç değilse güç durumda bırakacak bir uslup benimsenmemelidir. Ve özellikle başkalarını eleştirmede, kişisel bir yarar, kişisel bir itibar sağlama amacı katiyen güdülmemelidir. Kıskançlığa devrimci saflarda katiyen yer yoktur.

Eleştiri partinin önderliğini zayıflatmaya değil güçlendirmeye yaramalıdır.

Eleştiri sınıf düşmanının eline kozlar verecek biçimde yapılmamalıdır.

Eleştiri yeni üyelere yılgınlık ve umutsuzluk aşılayacak biçimde yapılmamalıdır.

Teorik plândaki eleştiri sosyalizmin bilimini ülke gerçeklerine yaratıcı bir ruhla uygulayan bir sentezin ürünü olmalıdır.

Gene eleştiri uluslararası sosyalist dayanışmayı, ulusal kurtuluş mücadelesi veren halkların ve tüm dünyanın barışsever halklarının dayanışmasını bozucu nitelikte olmamalı, bu dayanışmayı güçlendirecek nitelikte, bilimsel ve dostça olmalıdır.

Kısacası, eleştirinin amacı, ülke çapındaki ve sosyalist hareketin güçlenmesine, kendi ölçüsünde, katkıda bulunmak olmalıdır.

Özeleştiri ise, kişinin, organın, örgütün ve hareketin kendi kendini eleştirmesi, yanlışların nedenlerinin araştırılması, doğrunun bulunması demektir. Devrimciliğin kaçınılmaz bir ilkesidir. Gerek kişi olarak, gerekse örgüt olarak yanlışlarımızı yanılgılarımızı tam bir açık yürekilikle, içtenlik ortaya koymalıyız. Çalıştığımız organda yanlışımızın farkına varılmamış olabilir. Ama bir devrimci olarak görev, kendi aleyhine de olsa örgütünle aranda sır tutmamaktır.

Eleştiri için geçerli olan tüm kurallar özeleştiri için de geçerlidir. Yerinde ve zamanında yapılmayan bir özeleştiri de yanlış sonuçlar doğurabilir. Amaç, her zaman, yanlışlardan, görüşlerden arınmak olmalıdır. Hareketin çıkarı her zaman ön plânda tutulmaıldır.

Özeleştiri konusunda en önemli nokta şudur : Özeleştiriyi, gözü yaşlı bir günah çıkarma ile kendini bağışlatma kurnazlığı haline getirmemeli, ve özeleştiri, ders alınmayıp boyuna işlenen yanlışların bağışlanmasının bir güvencesi biçiminde yozlaştırılmamalıdır. Örgüt buna izin vermemelidir. Yani yanlışı yap yap, sonra pişman oldum diye kendini yerden yere çal ve nasıl olsa bir özeleştiri yapar kurtulurum diye baştan ince eleyip sık dokuma. Hayır bu özeleştiri değildir. Özeleştiri yapılan yanlışın mantıklı, bilimsel ve pratik nedenlerini ortaya koyup, doğruyu bulmak ve bulduğunu kanıtlamaktır.

Özeleştiri çok kez doğru yola dönüşlerde kullanılır. Ama bir özeleştiri yapıp bir yana, gene bir özeleştiri yapıp başka bir yana dönenler çok görülmüştür. Devrimci özeleştiri bu değildir.

Yeteri kadar bilinçli olmayanlarda özeleştiriye karşı aşırı bir duyarlık bir tepki vardır. Özeleştiriyi aşağılanmak gibi alırlar. Bu yanlıştır. Ö-

zeleştiri devrimciliğin şanındandır, devrimciyi yüceltir, arındırır. Ancak işlenen yanlıştan ömürboyu ders almak şartıyla. Zaten yanlışını ne kadar kendine ve devrimci bilincine yediremez, ne kadar üzülür ve ne kadar içten bir özeleştiri yaparsan yeni bir yanlışı o ölçüde önlemiş olursun. Yüksek bir bilinç, yanlış ve başarısızlık karşısında içten bir özeleştireye götürür, içten, ders alınan bir özeleştiri de bilinci daha keskinleştirir, ve dahası, özeleştiri yapacak durumda kalmamaya tüm gücüyle çalışacak daha yüksek bir bilince götürür. Ve önemli olan da budur. Gerektiğinde özeleştiri bilincin ölçüsü de olsa özeleştiri fırsatlarını en aza indirmeye çalışmak daha yüksek bir bilinç düzeyidir.

Özeleştiri yapanlara karşı tutum kesinlikle saygılı olmalıdır. Hiç kimse yanılmaz değildir. Yanılanları ve özellikle özeleştiri yapanara aşağılanmış, özür dilemiş gibisine tepeden bakmak bilinçsizliktir. Kendi «ben»ini, haklı çıkma içgüdüsünü yenerek, tam gerektiği gibi, içten, kendine karşı amansız ve bağışlamaz bir özeleştiri yapmak gerçek bir kahramanlıktır, bunu unutmayalım.

Ve en önemlisi asıl özeleştirinin ondan sonraki davranışla, çalışma ve eylemde yapılmasıdır. Örnek bir devrimci ve örnek bir militan olmaktır.

AGUSTINHO NETO'NUN ÖNEMLI AÇIKLAMASI :

ANGOLA'YI İSTİLÂ PLANI

15 Şubat'ta Mbanza (Kongo) da bir mitingde konuşurken yabancı bir ülkede bir komşu ülkede Angola'ya karşı askerî üsler kurulduğundan söz ettim. Bu sözlerim çeşitli biçimde yorumlandı, tahrif edildi. Bu konuya açıklık getirmeyi gerekli buluyorum.

Angola'nın güney ve kuzey sınırlarında olup bitenler bizi endişelendirmektedir. Hemen hergün buralarda görmezlikten asla gelemiyeceğimiz tahrikler olmaktadır. Bu sınırlarımızda öylesine bir düşmanlık havası esmektedir ki biz buna karşı ilgisiz kalamayız. Ve bütün dünya olup bitenleri bilmelidir.

Güney sınırımızda karşımıza dikilen düşman tüm Afrikanın düşmanıdır: Güney Afrika ırkçıları. Bu rejim sona ermedikçe, kıtamızdan izleri silinmedikçe, barış yüzü görmeyeceğiz (...)

Her gün askerî birlikler harekete geçiriliyor. Namibya'da eğitilen ve zaman zaman ülkemize sızmaları sağlanan kukla grupların aracılığı ile topraklarımızı işgal ediyorlar. Asıl başarmak istedikleri şey, Svapo ile, Namibya'nın bağımsızlığı uğruna savaşan bu örgüt ile aramızdaki ittifakı yıkmaktır. Namibya topraklarından hareket edilerek Güney Afrika'nın fiili saldırısına uğramış bulunuyoruz. Uçaklarının bizim göklerimizi ihlâl etmedikleri, helikopterlerinin keşif uçuşları yapmadıkları ya da askerî birliklerinin sınırlarımızı aşmadıkları günler seyrektir. Gerekirse bütün bu sınır ihlâllerinin gün ve yerlerini açıklayabiliriz.

Bununla birlikte ben bugün, kuzey sınırımızda olup bitenler hakkında daha ayrıntılı olarak bilgi vermek istiyorum. Ülkemizin kuzeyinde iki komşu var. Bunlardan biri dost bir ülkedir, Kongo Halk Cumhuriyeti. Ama öteki komşu dost değildir: Zaire Cumhuriyeti (...) Geçen yıl ilişkilerimizi normalleştirmek amacıyla Zaire yetkilileriyle buluştuk. Biz bu buluşmaya, barışa kavuşmak ve barış içinde ülkede ulusal kuruluşu gerçekleştirmek özleminde olan savaştan yeni çıkmış bir genç ulusun tüm içtenliği ile gittik. Belirtmek zorundayız ki, aradaki görüş ayrılıklarını gidermek için ilişkilerimizi sıklaştırma yolunda vaadlerde bulunulduğu bu Brazaville toplantısından hemen sonra Zaire'de, başkent Kinşasa'da emperyalizmin kuklalarının sözüm ona kongresi toplandı.

Belirtelim ki, biz buna karşın ilişkilerimizle ilgili sorunları teknik bakımdan çözüme bağlamayı görev edinen «Karma Komisyo»nun toplantılarına katıldık. Bu komisyon, ayrıca, Zaire ordusunun emperyalizmin kuklalarıyla birlikte ülkemizi terkettikleri sırada alıp götürdükleri Angola'ya ait malların Angola'ya geri verilmesi konusu ile de ilgilenecekti. Bu alınan mallar hiç de önemsiz değildi. Bu konuda bir kuşku kalmaması için bazıları rahatsız olsalarda malların dökümünü yapacağım.

Gerçek şudur ki önemli miktarda çeşitli mal ülkemizden gasbedilerek, kuklaların sığınmış oldukları Zaire'ye Güney Afrika'ya ve Zambia'ya kaçırılmıştır. Ne mutlu ki Zambia ile şu anda yasa dışı yöntemlerle kaçırılmış olan malların geri verilmesi için müzakerelerde bulunmaktayız. Bu mallar daha çok taşıtlar ve diğer teçhizattır. Zambiya'nın tutumu böyledir. Ancak Zaire'nin tutumu bambaşkadır. Bu ülkeye bize ait olan en azından 7 uçak kaçırılmıştır. Bunlar korsan yöntemleriyle ele geçirilmiş uçaklardır. Bunların Angola'lı olan mürettebatı bir süre tutuklandıktan sonra yurtlarına geri gönderilmişlerdir. (...)

Bu uçaklar şimdi Zaire'de hizmet görmektedirler. Numara ve işaretleri değiştirilmiştir. Zaire sivil hava yolları bunlardan yararlanıyor. Bunu kanıtlayan kesin veriler var. Air Congo Havacılık şirketinin Kinşasa'daki merkezine Ndgilli Havaalanından gönderilen şöyle bir mesaj almıştır: «Üç Angola uçağının numara ve işaretlerinin silinmesi ve bu uçakların tamamen beyaza boyanması.» Bunu nereden mi biliyoruz? Çünkü bu operasyonun faturası Lizbon'da TAP'a gönderildi, bu şirkette cevabında uçakların Angolaya ait olduklarını söyledi ve Luanda'yı durumdan haberdar etti. (...)

Ancak sorun yalnızca uçak değil. Çok sayıda motorlu taşıtta gasbedilmiştir. En az 15 bin baş hayvan da Camabetela merkezinden kaçırılıp götürülmüştür. Tonlarca ve tonlarca kahve çalınmıştır. Tam sayıyı bilmiyoruz. Ve milyonlarca Eskudos (Kongo parası) da çalınmıştır.

(...) burada Zaire'nin Angola'ya karşı kullanmakta olduğu emrindeki askerî üsler hakkında da bilgi vermek isterim: (...) Bu üslerin sayısı 19'u bulmaktadır. Bunlarda sadece emperyalizmin kuklası olan örgütlere bağlı birlikler eğitilmekle kalmıyor, Tşela, Matadi ve diğer üslerde olduğu gibi Zaire askerleri de yığınaklarını buralara yapıyor. Bu üslerin büyük bir kesimi Kuzeydedir. Öte yandan Zaire Silâhlı Kuvvetleri de Angola sınırı bölgesine yığılmaktadır. (...)

Bütün bu bilgilerle birlikte bize «Kobra 1977», kod adını taşıyan bir askerî operasyonun hazırlandığını da öğrendik. Bu operasyon çok iyi tanıdığımız unsurlarca uygulamaya konacaktır: FNLA'nın ve FLEC'nin ve ELP'nin bütün emperyalist kuklaları ile birlikte paralı askerler de, Besbelli ki Angola'ya karşı olan bu operasyon bu yılın eylül ve ekim aylarında uygulanacaktır. Büyük çapta bir askeri hareket öngörülmektedir, hava kuvvetleri, zırhlı birlikler ve deniz kuvvetlerinin de katılacağı bir harekettir bu. Başlıca hedef : ilkten Kabinda eyaleti, ve sonra operasyon topraklarımızın güneyine doğru ilerletilecektir. «Kobra 1977» operasyonunun sorumlularını tanıyoruz. Burada bütün adları zikretmiyeceğiz. Yalnızca «Üç Numaralı Genel Kurmay» dedikleri Kabinda daki askeri harekatı yönetecek olanların kim olduklarını söyleyeyim:

Albay Pierre, Mutomo, Fransa'da Saint-Cyr Askeri okulundan çıkmış olan ve ABD'de Fort-Brakg'da eğitim görmüş;

Albay Mike Brown, bir Amerikalı, 30 kişilik bir takımla Afrika'da bulunmaktadır;

Albay Conhson, bu da Amerikalı, 1966-67'de Bolivya'da Amerikalı «Yeşil Bereliler»in kumandanı olarak görevde bulunmuştur;

Albay William Thomson, Amerikan 82. Tümenine bağlı 1200 kişilik birliğin sorumlusu.

Keşif hareketleri için, askeri yönetim, lojistik, deniz harekatı, hava kuvvetlerinin desteği vb. için başka sorumlular da görevlendirilmişlerdir. Angola Halk Cumhuriyetini yok etmeyi amaçlayan bu operasyonun başka isimleri de var. Avrupada'daki adı «Kobra 1977» değil, «Angola'da Noel» (...)

Bu bilgileri bir ilk uyarı olarak açıklıyoruz. Daha ileri gidebilir ve Afrika Birliği Örgütünün ya da Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nin müdahalesini isteyebilirdik. Birleşmiş Milletler Genel Asamblesi şimdiden Güney Afrikanın ülkemizde meydana getirdiği zararlardan ötürü Angola'ya tazminat ödemekle yükümlü olduğu yolunda bir kararı vardır. Bugüne dek tazminat olarak gördüğümüz tek şey saldırıların yoğunlaşmasıdır. Birleşmiş Milletler bu bakımdan sorumluluklarının bilinciyle hareket etmelidir.

Biz komşu bütün ülkelerle, tüm dünya ülkeleriyle olduğu gibi, bunların rejimleri ne olursa olsun barış içinde birlikte yaşamaktan yanayız. Ama bir saldırı olursa zaferin bizim olacağı kesindir. Savaş sürmektedir.

Agostinho Neto
(Afrique - Asie sayı 131).

Not : Geçen sayımızda yayınlanan «Suçluyoruz!» başlıklı çeviri yazı, «Afrique-Asie» dergisi başyazarı Simon Malley'dendir ve bu derginin 130'uncu sayısında yayınlanmıştır.

ULUSAL KURTULUŞ SAVAŞI YENİLMEZ!

Afrika, emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı Ulusal Kurtuluş Savaşlarının odak noktası haline gelmiştir. Gün geçmiyor ki Ulusal Kurtuluş Savaşçılarının Afrika'da bulunan emperyalizmin hizmetindeki iktidarlara güçlü darbeler indirdiği haberi gelmesin. Gün geçmiyor ki devrimci cephe ile karşı-devrimci cephenin somut pratikte kesin ayrışmasını apaçık ortaya seren öğretici örnekler tüm dünya devrimcilerinin önüne serilmesin.

Mozambik, Angola halklarının Ulusal Kurtuluş Savaşlarının zaferle sonuçlanmasının tüm kıtada yankıları olmaktadır. Şu anda Zaire'de (eski Kongo), Kongo Ulusal Kurtuluş Cephesi tarafından kurtuluş bayrağı yükseltilmiş bulunuyor. Amerikan emperyalizminin Afrika kıtasındaki bir numaralı adamı Mobutu'nun işbirlikçi iktidarı, Kongo Ulusal Kurtuluş Cephesi tarafından yenilgiden yenilgiye uğratılıyor. Her yerde olduğu gibi burada da emperyalist ülkeler zor durumda olan işbirlikçilerin yardımına koştu. Devrimci kim? Karşı-devrimci güçler kim? Bunu Zaire'de açıkca görüyoruz. Somut pratikte, lafazanlıkla örtülemiyecek kadar açık biçimde gün ışığında bir kez daha belli oluyor saflar.

Zaire'de olan nedir? Zaire'nin güney bölgesini oluşturan Saba eyaletinin (eski Katanga ülkesi) Ulusal Kurtuluştan yana güçleri, Kongo Ulusal Kurtuluş Cephesi içinde örgütlenerek CİA'nın adamı, Mobutu'ya ve onun iktidarına karşı silahlı savaş açıyorlar ve belli merkezleri ele geçiriyorlar. Mobutu ve arkasındaki güçler Katangayı işgal eden Kongo Ulusal Kurtuluş Cephesi askerlerinin Angola'dan geldiğini, Angola'da bulunan Küba ve Sovyet uzmanları tarafından eğitildiklerini ileri sürererek Zaire'ye yardım istiyorlar.

Yardıma koşanlar kim? ABD'nin desteği ile Fransa, Belçika, Fas, Sudan, Mısır vb. ve, Çin Halk Cumhuriyeti. Bunlar Ulusal Kurtuluş Savaşını boğmak için harekete geçen güçler. ABD için durum açık. ABD'nin Ulusal Kurtuluş Savaşlarına karşı çıkması doğal. Fransa için de durum açık. Kongo Ulusal Kurtuluş Cephenin karşısına çıkma yarışına giren diğer ülkeler ise, «Üçüncü Dünya Ülkeleri». Yani Pekincilere göre «iki süper devlete» karşı mücadele eden «temel devrimci güç». Yani emperyalizmin hizmetinde, onlara uşaklık etme yarışına girmiş yöneticiler tarafından yönetilen, zorunlu olarak Ulusal Kurtuluş Savaşları ile zafer kanacak olan, ezilen sömürülen ülkeler. Yani Zaire deneyinden de öğrenildiği gibi emperyalizmin vurucu gücü olabilen tampon devletler.

Bunlar arasında Çin Halk Cumhuriyetinin ne işi var? Bu artık uzun zamandan beri sorulmayan bir sorudur. Çünkü Çin Halk Cumhuriyetinin bugünkü dış politikası artık emperyalizmin bir yedek gücüdür. Emperyalistleri bayram ettirmektedir bu acaip politika. Dün Angola'da Güney Afrika ırkçı faşistleriyle işbirliği yaptığı gibi, Amerikancı faşist Şili cuntasının yanında yer alıp onlara destek olduğu gibi, bugün de emperyalistlerin yaymaya çalıştığı anti-komünist propagandaya uygun bir davranışla Afrika'da Sovyet tehlikesini önlemek bahanesi ile Zaire sorununda da özel olarak Afrika'nın genel olarak tüm dünyanın karşı-devrimcileriyle aynı kampta yer almaktadır. Bu politika, Ulusal Kurtuluş Savaşlarını boğma girişiminde emperyalistlerle aynı cepheye katılma politikasıdır. «Düşmanımın düşmanı benim dostumdur» tutumunun nerelere vardığını görüyoruz. Bu ibret verici bir durumdur.

Çin Halk Cumhuriyetinin günümüzdeki dış politikasını somut pratikte gören Kongo halkı ve onun Kurtuluş Cephesi, yaptığı son açıklamada, Mobutu'ya yapmayı kararlaştırdığı yardım konusunda Çin'i eleştirmiştir. Mobutu rejimine tank, top, ve çeşitli silahlar vereceği söylenen bu açıklamada, Çin Halk Cumhuriyeti; Güney-Afrika ırkçılarıyla, ABD, Fransa, Belçika ve diğer NATO ülkeleriyle işbirliği yapmakla suçlanmaktadır.

Bu somut durumun açığa vurulmasını, Ulusal Kurtuluş Savaşlarını boğma girişimine ortak olmayı hangi 'bilimsel' tahlil, hangi 'bilimsel' öğreti doğru bulabilir. Emperyalizmin işbirlikçilerine verilen her yardım, her kurşun bir ulusal kurtuluş savaşçısını devirmekten öte işlev göremez. Ama hiçbir dış yardım Katanga halkının Ulusal Kurtuluşunu engelliyemiyecektir. Çağımızda Ulusal Kurtuluş Savaşları yenilmez.